10/05/2020

Ομιλία για την ευαγγελική περικοπή της Κυριακής του Παραλύτου

Εκκλησία της Κύπρου / Ι.Μ. Μόρφου

“Και η αρρώστεια, που είναι μεταπτωτικό φαινόμενο, δηλαδή παρουσιάστηκε στον κόσμο μετά την πτώση και έξωση των Πρωτοπλάστων από τον Παράδεισο, αποτελεί όργανο στα χέρια του Θεού για τη σωτηρία μας. Πολλές φορές λοιπόν η ασθένεια είναι η αναπόδραστη συνέπεια της αμαρτωλής μας ζωής” αναφέρει, μεταξύ άλλων, στην ομιλία του για την Κυριακή του Παραλύτου ο Πανοσολογιότατος Αρχιμανδρίτης της Ιεράς Μητρόπολης Μόρφου. Διαβάστε αναλυτικά:

Του Αρχιμανδρίτου Φωτίου Ιωακείμ

Περιερχόμενος ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς τὴ γῆ τῆς Παλαιστίνης, κηρύττοντας τὸ Εὐαγγέλιο τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν καὶ θεραπεύοντας «πᾶσαν νόσον ἐν τῷ λαῷ», ἔφθασε καὶ στὰ Ἱεροσόλυμα, στὴν Προβατικὴ Πύλη τοῦ τείχους τῆς ἁγίας τούτης πόλης. Ἡ πύλη ἐκείνη πῆρε τὸ ὄνομα ἀπὸ τὰ πρόβατα, ποὺ περνοῦσαν ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πλένονταν πρὶν θυσιαστοῦν στὸν ναὸ τοῦ Σολομῶντος.

Ἡ κολυμβήθρα, ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ κοντά, εἶχε γύρω της πέντε στοὲς καὶ

ἐπονομάστηκε Βηθεσθά, ὄνομα ἑβραϊκό, ποὺ στὰ ἑλληνικὰ σημαίνει «οἶκος τοῦ ἐλέους». Πῆρε δὲ τὸ ὄνομα τοῦτο γιατὶ ἄγγελος Κυρίου κατερχόταν σ᾽ αὐτὴν κατὰ καιροὺς καὶ ἀνακινοῦσε τὸ νερό της καί, αὐτὸς ποὺ προλάμβανε νὰ ριχθεῖ πρῶτος μέσα στὸ νερό, γινόταν καλὰ ἀπ᾽ ὅποια ἀρρώστεια κι ἂν ἔπασχε. Ὁ βασιλιὰς Ἡρῴδης μάλιστα διασκεύασε τὶς πέντε αὐτὲς στοὲς σὲ μαρμάρινες δεξαμενές, ποὺ σώζονται μέχρι καὶ σήμερα. Στὸν χῶρο αὐτὸ κτίσθηκαν ἀργότερα ἐκκλησίες. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἔλαβε τὴν ἰαματικὴ αὐτὴ χάρη ἡ κολυμβήθρα, πλῆθος ἀπὸ ποικιλότροπα πάσχοντες ἀσθενεῖς, τυφλούς, κουτσούς, παράλυτους κ.ἄ. ἦταν μονίμως συναθροισμένοι ἐκεῖ, καὶ ἀνέμεναν τὴν ἀγγελικὴ κίνηση τῶν ὑδάτων, γιὰ νὰ τύχουν τῆς ποθητῆς θεραπείας.

Ἐκεῖ λοιπὸν ὁ Κύριός μας, ὁ Καρδιογνώστης καὶ Παντογνώστης, συνάντησε τότε ἕνα ἀσθενή, παράλυτο γιὰ τριανταοκτὼ χρόνια, ποὺ μάταια προσδοκοῦσε τὴ θεραπεία, γιατὶ δὲν εἶχε ἄνθρωπο δικό του νὰ τὸν ρίξει στὸ νερὸ μὲ τὴν κίνηση τῶν ὑδάτων, γιὰ νὰ θεραπευθεῖ. Καὶ ὁ Φιλάνθρωπος καὶ Ἐλεήμων Δεσπότης τὸν σπλαγχνίσθηκε καί, κρίνοντας πὼς ἀρκετὸ ἤδη χρόνο εἶχε ταλαιπωρηθεῖ γιὰ τὶς ἁμαρτίες του, τὸν θεράπευσε ἀμέσως μὲ μόνο τὸν παντοδύναμο λόγο Του. Γιὰ νὰ καταστεῖ δὲ πιὸ ἐμφανὲς τὸ θαυμαστὸ τοῦτο σημεῖο, τὸν πρόσταξε νὰ σηκώσει καὶ τὸ κρεββάτι του, ἐπάνω στὸ ὁποῖο γιὰ τόσα πολλὰ χρόνια κειτόταν, καὶ νὰ περιπατήσει, ὑγιὴς πλέον, τὸ ὁποῖο καὶ ἔγινε. Καὶ ὁ Χριστός μας, ποὺ ἔχει ὡς ἔνδυμα τὴν ταπείνωση, ὅπως ὡραία λέγει ὁ ἅγιος Ἰσαὰκ ὁ Σύρος, καὶ ποὺ δίδασκε ὄχι μόνο μὲ τὰ θεῖα λόγια Του ἀλλὰ καὶ τὸ ἅγιο παράδειγμά Του, μόλις τέλεσε τὸ μέγιστο τοῦτο θαῦμα, ἔφυγε ἀπὸ ἐκεῖ, γιὰ νὰ μὴν Τὸν δοξάσει ὁ ὄχλος. Ἔτσι ὁ παράλυτος δὲν γνώρισε τότε ποιός ἦταν ὁ ἅγιος ἐκεῖνος Ἰατρός, ποὺ τόσο θαυμαστὰ τὸν θεράπευσε. Ἀργότερα, ὅμως, τὸν συνάντησε ὁ Ἰησοῦς στὸ Ἱερὸ τοῦ Σολομῶντος καὶ αὐτὸς ἀναγνώρισε στὸ πρόσωπό Του τὸν εὐεργέτη του, γιὰ νὰ ἀκούσει ὅμως καὶ τὴ θεϊκή Του ὑπόδειξη: «Ἴδε, ὑγιὴς γέγονας· μηκέτι ἁμάρτανε, ἵνα μὴ χεῖρόν τί σοι γένηται» (νά, ἔγινες ὑγιής· πάψε στὸ ἑξῆς νὰ ἁμαρτάνεις, γιὰ νὰ μὴ σοῦ συμβεῖ κάτι χειρότερο).

Αὐτὰ εἶναι τὰ ἐξιστορούμενα στὴ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπή, ἀγαπητοὶ ἐν Κυρίῳ ἀδελφοὶ καί, ἂν καὶ φαίνονται ἁπλὰ γεγονότα, περιέχουν ὅμως καὶ προβάλλουν ὑψηλὰ καὶ ψυχοσωτήρια νοήματα. Σημαντικὰ θέματα, ποὺ τίθενται στὸ εὐαγγελικό μας ἀνάγνωσμα, εἶναι αὐτὸ τῆς ἁμαρτίας καὶ τῶν ἀναπόδραστων συνεπειῶν της, καθὼς καὶ αὐτὰ τῆς ἀσθένειας καὶ τῆς Πρόνοιας τοῦ Θεοῦ.

Ἀπὸ τὴν παραίνεση τοῦ Κυρίου στὸν θεραπευμένο πλέον παράλυτο νὰ μὴν ἁμαρτάνει στὸ ἑξῆς, γιὰ νὰ μὴν πάθει κάτι χειρότερο, πληροφορούμαστε ξεκάθαρα ὅτι τὸ αἴτιο τῆς τόσο μακρόχρονης παράλυσης καὶ ταλαιπωρίας τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ἦταν ἀσφαλέστατα οἱ προσωπικές του ἁμαρτίες. Καὶ ἐπὶ σκοποῦ δὲν

ἀνέφερε τὸ Εὐαγγέλιο τὸ εἶδος τῆς ἁμαρτίας (ἢ τῶν ἁμαρτιῶν) του, γιὰ νὰ ἀντιληφθοῦμε ὅτι γιὰ κάθε ἁμαρτία, ὅποια κι ἂν εἶναι, ἐπιτρέπει ὁ Κύριος νὰ πάσχει καὶ νὰ ταλαιπωρεῖται ὁ ἀμετανόητος ἁμαρτωλός. Ἂν στοχασθοῦμε ὅτι, οὔτε ἄγγελος, οὔτε ἄνθρωπος μποροῦσε νὰ θεραπεύσει τὴν πληγὴ τῆς προπατορικῆς ἁμαρτίας τῶν Πρωτοπλάστων, ἀλλὰ ἦταν ἀναγκαία ἡ συγκατάβαση καὶ κατάβαση στὸν κόσμο τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ πάθος καὶ ὁ Σταυρὸς καὶ τὸ αἷμα καὶ ὁ θάνατος τοῦ ἀναμαρτήτου Ἰησοῦ, τότε μποροῦμε νὰ ἀντιληφθοῦμε καθαρὰ πόσο εἶναι τὸ βάρος τῆς ἁμαρτίας.

Ἡ λέξη ἁμαρτία, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, προέρχεται ἀπὸ τὸ ρῆμα ἁμαρτάνω, ποὺ σημαίνει ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ, ἀστοχῶ. Διότι, ἀκριβῶς, ἡ ὅποια ἁμαρτία, δηλαδὴ παράβαση τοῦ ἁγίου θελήματος τοῦ Δημιουργοῦ καὶ Λυτρωτῆ μας, συνιστᾶ μία ἀποτυχία τοῦ σκοποῦ δημιουργίας καὶ ὕπαρξής μας, ποὺ εἶναι νὰ καταστοῦμε «καθ᾽ ὁμοίωσιν Θεοῦ», νὰ γίνουμε δηλαδὴ κατὰ Χάριν θεοί. Ὅλος ὁ πνευματικός μας ἀγώνας μέσα στὴν Ἐκκλησία, μὲ τὴν προσευχή, τὴν ἄσκηση, τὴ μετοχὴ στὰ Μυστήρια, ἐκεῖ ἀκριβῶς στοχεύει, πρέπει νὰ στοχεύει: Ὄχι δηλονότι νὰ γίνουμε ἁπλῶς καλοί, ἠθικοὶ ἄνθρωποι, ἀλλὰ νὰ ἀποκαταστήσουμε, πάντοτε μὲ τὴ συνέργεια τῆς Θείας Χάρης, τὴ θεία εἰκόνα, ποὺ λάβαμε μέσα μας μὲ τὴν πλάση, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνάπλασή μας στὰ Μυστήρια τοῦ Βαπτίσματος καὶ Χρίσματος, καὶ νὰ ἀξιωθοῦμε μὲ πολὺ ἀγώνα καὶ ταπείνωση, νὰ γίνουμε, ὅσο ἐνδέχεται στὴν ἀνθρώπινη φύση, ὅμοιοι μὲ τὸν Θεό! Καὶ ἐπειδὴ ἁμαρτάνοντας, ἐν γνώσει ἢ ἐν ἀγνοίᾳ, σκοτίζουμε τούτη τὴ θεία εἰκόνα μέσα μας καὶ λυποῦμε τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μας, Αὐτός, γιὰ νὰ μᾶς βοηθήσει νὰ «ἔλθωμεν εἰς ἑαυτούς», νὰ ταπεινωθοῦμε καὶ νὰ μετανοήσουμε, ἐπιτρέπει, ὡς ἄλλη ἔκφραση τῆς Πατρικῆς του ἀγάπης καὶ Πρόνοιας γιὰ τὴ σωτηρία μας, νὰ μᾶς βροῦν ἀρρώστειες, θλίψεις, συμφορές, εἴτε ἐμᾶς τοὺς ἰδίους, εἴτε τοὺς συγγενεῖς μας, εἴτε καὶ τὸν τόπο καὶ τὸ ἔθνος μας. «Οὐδὲν ἀπρονόητον», λένε οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὅλα, ὅσα μᾶς συμβαίνουν, εἶναι μέσα στὴν Πρόνοια, τὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ. Φθάνει ἐμεῖς νὰ «πιάνουμε» τὰ μηνύματα, νὰ ἔχουμε «ὀφθαλμοὺς τοῦ βλέπειν καὶ ὦτα τοῦ ἀκούειν», ὅπως λέγει ὁ Χριστός μας.

Καὶ ἡ ἀρρώστεια, ποὺ εἶναι μεταπτωτικὸ φαινόμενο, δηλαδὴ παρουσιάστηκε στὸν κόσμο μετὰ τὴν πτώση καὶ ἔξωση τῶν Πρωτοπλάστων ἀπὸ τὸν Παράδεισο, ἀποτελεῖ ὄργανο στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴ σωτηρία μας. Πολλὲς φορὲς λοιπὸν ἡ ἀσθένεια εἶναι ἡ ἀναπόδραστη συνέπεια τῆς ἁμαρτωλῆς μας ζωῆς. Τί ψάλλουμε στὸ ὡραῖο ἐκεῖνο τροπάριο τῆς Παράκλησης στὴν Παναγία μας; «Ἀπὸ τῶν πολλῶν μου ἁμαρτιῶν, ἀσθενεῖ τὸ σῶμα, ἀσθενεῖ μου καὶ ἡ ψυχή». Ἄλλοτε ὅμως ἡ ἀσθένεια ὀφείλεται σὲ αἴτια καθαρὰ φυσικά, προερχόμενα ἀπὸ τὴν ἀπροσεξία καὶ ἀμέλειά μας. Κι ἄλλοτε, ἐπιτρέπει ὁ Θεὸς νὰ δοκιμαστεῖ ὁ ἄνθρωπος στὸ κρεββάτι τοῦ πόνου «ὡς χρυσὸς ἐν χωνευτηρίῳ», γιὰ νὰ φανεῖ ἡ πίστη καὶ ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ

ἀρετή του, καὶ νὰ λάβει ἔτσι λαμπρότερο στεφάνι στὴν οὐράνια βασιλεία. Πόσοι ἄνθρωποι δὲν σώθηκαν, ἢ ἀκόμη καὶ δὲν ἁγίασαν, μέσῳ μιᾶς ἐπώδυνης ἀσθένειας; Ἂς θυμηθοῦμε, γιὰ παράδειγμα, τοὺς σύγχρονους μεγάλους Γέροντες καὶ ὁσίους πατέρες, τὸν ὅσιο Νικηφόρο τὸν λεπρό, ἀλλὰ καὶ τὸν ὅσιο Πορφύριο τὸν Καυσοκαλυβίτη, τὸν ὅσιο Παΐσιο τὸν Ἁγιορείτη, Ἰάκωβο τὸν Τσαλίκη καὶ Σωφρόνιο στὸ Ἔσσεξ τῆς Ἀγγλίας, ποὺ τελειώθηκαν μὲ καρκίνο καὶ ποικίλες ἄλλες μεγάλες ἀσθένειες.

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἀσφαλῶς στὶς ἀσθένειές μας θὰ προστρέξουμε καὶ στοὺς ἰατροὺς καὶ στὴ βοήθεια τῆς ἐπιστήμης. Οὐδέποτε ὅμως, σὲ ὅποια ἀσθένεια καὶ δοκιμασία, νὰ λησμονοῦμε τὸν ἀληθινὸ Ἰατρὸ ψυχῶν καὶ σωμάτων, ὁ Ὁποῖος γιὰ ὅλα καὶ ὅλους προνοεῖ, ὅπως εἴπαμε, καὶ ζητεῖ μὲ κάθε τρόπο τὴν ψυχική μας θεραπεία, τὴ σωτηρία τῆς ἀθάνατης ψυχῆς μας. Νὰ ἀγωνιζόμαστε νὰ ζοῦμε καθημερινὰ μὲ μετάνοια καὶ ταπείνωση καὶ ἀγάπη, τηρώντας τὶς ἐντολὲς τοῦ Κυρίου, γιὰ νὰ ἀξιωθοῦμε τῆς καθαρότητας τῆς ψυχῆς μας καὶ τῆς αἰωνίου ζωῆς, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, μὲ τὶς πρεσβεῖες τῆς Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν ἁγίων. Ἀμήν!